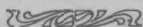

pila na mrtvaškem odru. Prav isti ljubki, nežni obrazek, le še bledejši, — smrtnobled. A modri tvoji očesci, ki sta me zrla tako zaupljivo, vdano in ljubeče, in iz kojih je sevala nedolžnost, sta ugasnili.

Šibko in ljubko dete si bila, ko si vstopila prvi-krat v šolo. Odrastla si, pristopila kakor nevestica k mizi angelski. Prav taka ležiš danes na mrtvaškem odru. Bledo ličece, ustne v nasmeh in drobne ročice sklenjene. Zlatolaso glavico ti krasi venček. Med mnogimi cvetkami spavaš, sama nežna cvetka, ki te je presadil Stvarnik v nebeški raj. Prenežna si bila za ostro, viharo življenje.

Kakor me je zbolelo srce, ko sem začula o tvoji smrti, tako se mi je utolažilo, ko sem te uzrla — mrlička. Smehljaj sem uzrla na tvojem licu, smehljaj nedolžne, čiste dušice nebeškemu ženinu. Nemo sem stala ob tvojem odru. Spomnila sem se nehote onih, ki mi jih je že smrt ugrabila; malčkov mi dragih, ki ste me zapustili. Precej vas je že. Stresla sem se, a oko se mi ni zasol-zilo. Saj ste, dobri ljubljenci, splavali v nebo med kri-latce, v večno pomlad, kaj bi se za vami solzila? In pri Stvarniku gori se gotovo spominjate tudi mene, ki sem vas ljubila, pa prosite blagoslova na trnjevo pot mojo v v solzni dolini.

Fr. Zupančič.

Tonček na poizkušnji.

Tonček z velikim veseljem in veliko pazljivostjo prebira »Angelčka«. Posebno pazno bere vrstice o mladih junakih. Ker je priden in dober deček, je sklenil, da se vpiše med mlade junake. Tonček se pa ni le vpisal, na-tanko je tudi izpolnjeval, kar se zahteva od mladih ju-nakov. Nobenih posebnih težav mu niso nakladala pravila. Enkrat je pa vendar prišla nad njega huda, težka po-izkušnja. Naj jo tudi vam drugim mladim junakom pove »Angelček«, da se boste tudi vi držali tako junaško, kakor se je Tonček. Zgodila se je pa ta reč takole.

Boter so prišli obiskat Tončkove starše. Kadar pri-dejo boter, tedaj veste sami, da je doma prijetno. Tega dneva ste veseli tudi vi, ker takrat se vam godi dobro, kakor bi bil praznik. Kar je bilo dobrega v omari, vse

je prišlo tudi pri Tončkovih na mizo. Pri naših sedanjih navadah se skoro samo ob sebi razume, da so pili tudi vino. To vino je bilo za Tončka huda poizkušnja.

Boter so imeli Tončka prav radi, ker je bil priden. Tonček pa seveda botra tudi, posebno še zato, ker so bili boter dobrih rok. Svojo naklonjenost so mu hoteli pokazati s tem, da so ga posadili poleg sebe in postavili predenj kozarec in rekli: »Tonček, na, pij!« Dečku bi bilo hudo, če bi razžalil botra, vendar — je vino odklonil. »Zakaj ne piješ?« ga vprašajo boter. »Zapisal sem se med mlade junake,« odgovori Tonček. — »Kdo pa so to, mladi junaki?« poizvedujejo boter dalje. — »Mladi junaki so otroci, ki so obljubili, da vsaj eno leto ne bodo pili upijanljivih pijač.« — »Komu si pa to obljubil?« — »Gospodu katehetu.« — »Saj te sedaj ne vidijo gospod, kar pij,« prigovarjajo boter. — »Pa v šoli vprašajo, če je kdo mladih junakov pil.« — »Saj ni treba povedati,« pravijo boter. — »Če ne povem, se bom pa hlinil. To je pa grdo in greh,« odgovarja Tonček botru. — »Kaj pa, če se kdo oglasi, da je pil?« poizvedujejo dalje boter. — »V knjigi mladih junakov mu napravijo piko. Če pije večkrat, ga pa izbrišejo. Drugi otroci se pa potem norčujejo, da je tak strahopetnež, ne pa junak,« razlaga deček dalje. »Sicer je pa vino kislo in me prav nič ne mika, da bi ga pil.« Tonček se je mislil s tem izgovorom rešiti iz zadrege, pa si je le še bolj zategnil zanko.

Boter ga niso pustili pri miru. V kozarec so natresli sladkorja in zopet ponudili vino. »Sedaj pa pokusi, boš videl, kako je sladko.«

Tonček ni bil več tako zgovoren in pogumen. Tako rad je pokusil kaj sladkega. Sedaj se mu je pa ponudila tako lepa prilika, a ne sme. Kar čutil je, kako se mu v ustih nabirajo sline. Kljub vabljenosti pa vendar ostane stanovit.

Čakala ga je pa še težja poizkušnja. Boter so videli, da na ta način ne morejo premotiti svojega birmanca. Poizkusijo torej še en drug pripomoček, da bi Tonček pil. Iz žepa vzamejo srebrn tolar, ga zatočijo proti njemu in pravijo: »Vidiš ga, kako je lep. Tvoj bo, če le malo pokusiš.«

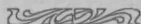
Oj, ta srebrni tolar! Kako je bil zapeljiv. Tako lepo se je svetil, še lepše pa cvenketal. Izkušnjavec naenkrat začne šepetati Tončku, kaj vse lahko dobi za tolar. V prodajalni je videl lep nožič. Silno ga je želel, a denarja je imel premalo. Sedaj se mu pa ponuja tako lepa prilika. Kolikokrat je že prosil očeta, naj mu kupijo knjigo s podobami. Tudi to bi si sedaj lahko kupil sam.

Izkušnjavec mu šepeta: »Pokusi, saj te nihče ne vidi.« Tončku je tako hudo, da se mu zaiskre solze v očeh. Skoči s klopi in zbežali skozi vrata. Izkušnjavo je premagal, notranji glas ga je zelo pohvalil. Za svoje junaštvo je pa prejel še drugačno plačilo.

Četudi so boter na toliko načinov napeljevali Tončka, da bi pokusil vino, jim je bila nazadnje vendarle vseč Tončkova volja, njegovo junaštvo. Ko pride Tonček nazaj v sobo, mu podaré boter srebrni tolar in reko: »Kadar boš obljubil kaj dobrega, izpolnjuj vedno tako natanko, kakor sedaj izpolnjuješ pravila mladih junakov.«

Lahko si mislite, kakšno je bilo Tončkovo veselje.

Klemenčič.

Mavrica.

Kakor da se je nebo
razjezilo nad zemljo,
vse z oblaki je zakrito,
strele švigajo srdito.

A ko mine ta vihar,
solнца spet posije žar,
v spravo mavrica zasije,
milost božjo z neba lije. —

Maksimov.

Zastavica.

Na drevesu zeleno;
rjavo, ko hrani se v vreči;
Sveti večer pozlačeno;
belo, ko v ustih se žveči.

Šaljivo vprašanje.

Kaj se kar nič ne zmoči, če pade v vodo?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)